

Arrest

nr. 258 482 van 20 juli 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 maart 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 april 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN EDOM, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 september 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar minderjarig Belgisch kind.

1.2. Op 16 maart 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5ae lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.09.2020 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met haar Belgische dochter S.E. (...) ((...)).

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen ’

Vervolgens stelt artikel 43, §1, 1° het volgende:

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het dossier van betrokkene 2 paspoorten bevat die als authentiek kunnen omschreven worden. Echter, één (of wie weet beide) paspoorten moeten op onrechtmatige wijze bekomen zijn.

- Paspoort op naam van N.G. (...) (geboren op 20.02.1996 te Delhi) geldig van 12.10.2020 tot 12.10.2025 'afgeleverd bij Het Consulaat Generaal van de Islamitische Republiek van Afghanistan te Bonn (Duitsland)*
- Bij de aanvraag Bijlage 19ter werd er een brief van de Ambassade van Afghanistan voorgelegd te Brussel dat zij een aanvraag deed op 14.07.2020 op naam van N.G. (...) (geboren op 20/02/1996) voor een nieuw paspoort*
- Een Schengen visum (type C- kort verblijf) werd aangevraagd onder een andere identiteit nl. M.N. (...) °07/05/1996 INDIA: de link tussen het visum dat is aangevraagd en de persoon die asiel heeft aangevraagd is gelegd met vingerafdrukken.*

Het onderzoek heeft uitgewezen dat betrokkene Schengen is binnen gereisd met een Indisch paspoort voorzien van een visum, maar heden in België een Afgaanse paspoort voorlegt onder een volledig andere naam.

Redelijkerwijze kan 1 en dezelfde persoon immers geen houder zijn van twee identiteiten. Tot op heden heeft betrokkene nooit enige verklaring dienaangaande gegeven, noch een gelijkvormigheidsattest voorgelegd van de Afgaanse ambassade waarin een 'aanvaardbare' verklaring zou kunnen worden geboden voor de paspoorten onder een verschillende identiteit, waarin zij bevestigen dat persoon x wel degelijk persoon y is. Overeenkomstig onderzoek van het CDBV (Centrale dienst ter bestrijding der valsheden, zie onderzoek in het administratief dossier) kunnen beide documenten als gelijkwaardig worden omschreven, geen van beide lijkt immers vervalst of een lookalike of voorwerp uit te maken van een fotoverwisseling (of iets dergelijks). Derhalve kan niet worden vastgesteld welke de ware identiteit is van betrokkene en kan onmogelijk een verblijfsrecht aan betrokkene worden gegeven.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter, §2, 2°; 43 en 62, §2 van de Vreemdelingenwet alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

"Voorafgaande opmerking

Aangezien het huwelijk van verzoekster en Mijnheer S.S. (...) niet erkend is, moest Mijnheer een erkenning doen om als vader van E. (...) op de geboorteakte voor te komen. Uit het administratief dossier blijkt dat de dienst schijn-en gedwongen relaties van de stad Antwerpen een advies vroeg aan het Bureau Opsporingen van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). Hieruit bleek dat de DVZ meegedeeld heeft aan de stad Antwerpen dat verzoekster naar Europa gekomen is met een Italiaans visum onder de identiteit M.N. (...), van Indische nationaliteit.

Er kan echter niets teruggevonden worden in het administratief dossier omtrent het gevolg dat gegeven werd aan deze bevindingen. Het volgende element dat voorkomt in het administratief dossier is de beslissing tot erkenning van het kind.

Het is aldus onduidelijk welk gevolg er door de stedelijke administratie en de DVZ gegeven werd aan deze informatie.

In de bestreden beslissing wordt eveneens gewezen op het onderzoek van de Centrale dienst ter bestrijding der valsheden, dat echter niet in het administratief dossier zat dat de raadsman van verzoekster ontvangen heeft.

Eerste onderdeel

De bestreden beslissing steunt op artikel 43, §1, 1°. Hiermee wordt bedoeld dat verzoekster, door het gebruik van het Indisch paspoort, valse documenten heeft gebruikt om een verblijf hier in België te verkrijgen.

Het arrest Brax t. België van 25.07.2002 van het EHRM besloot dat de voorwaarden van binnenkomst geen gevolg mogen hebben op het recht op verblijf:

"62. Op de eerste prejudiciële vraag dient dus te worden geantwoord, dat artikel 3 van richtlijn 68/360, artikel 3 van richtlijn 73/148 en verordening nr. 2317/95, tegen de achtergrond van het evenredigheidsbeginsel, aldus dienen te worden uitgelegd, dat een lidstaat een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, en die zonder geldige identiteitskaart of geldig paspoort, of in voorkomend geval zonder visum, zijn grondgebied tracht binnen te komen, niet aan de grens mag terugwijzen wanneer deze echtgenoot het bewijs kan leveren van zijn identiteit en

huwelijksband, en uit niets blijkt dat hij een gevaar is voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid in de zin van artikel 10 van richtlijn 68/360 en artikel 8 van richtlijn 73/148.

[...]

80. Bijgevolg dient op de tweede prejudiciële vraag te worden geantwoord, dat artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 6 van richtlijn 73/148 aldus dienen te worden uitgelegd, dat een lidstaat niet op grond van deze bepalingen een verblijfsvergunning kan weigeren aan een onderdaan van een derde land die het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijk met een onderdaan van een lidstaat, en hem niet van het grondgebied kan verwijderen, op de enkele grond dat hij het grondgebied van de betrokken lidstaat onregelmatig is binnengekomen. "

A fortiori is dit eveneens van toepassing in casu. Dezelfde garanties gelden hier aangezien artikel 43 eveneens van toepassing is voor familieleden van burgers van de Europese Unie.

Het Indisch paspoort werd door verzoekster enkel gebruikt toen ze van India naar Italië gereisd is. Verzoekster heeft dit paspoort in België op geen enkel moment gebruikt om hier een verblijfsrecht te bekomen. Het gebruik van het Indisch paspoort voor de reis kan aldus niet als argument gebruikt worden om de weigeringsbeslissing te ondersteunen op grond van artikel 43.

Tweede onderdeel

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980, specifiek §2, luidt als volgt:

« Art. 43 § 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.] "

In de motivatie van de beslissing is nergens terug te vinden dat het gezinsleven van verzoekster in beschouwing genomen werd.

Verzoekster is religieus getrouwd met een Belgische onderdaan en heeft een minderjarig kind met de Belgische nationaliteit, dat in België geboren is.

Het volledige gezin van verzoekster verblijft in België, met de Belgische nationaliteit, en de weigeringsbeslissing met betrekking tot het verblijf van verzoekster brengt dit gezinsleven in gevaar.

De bestreden beslissing maakt echter nergens enige vermelding van het gezinsleven van verzoekster. Dit element werd aldus niet in overweging genomen.

De bestreden beslissing schendt hiermee de artikelen 43, §2 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980.

Derde onderdeel

De bestreden beslissing stelt dat niet kan vastgesteld worden welke de ware identiteit is van verzoekster. Verzoekster heeft een visum voor Italië aangevraagd met een Indisch paspoort. In België heeft zij dit paspoort echter nooit gebruikt.

Eens in België, heeft verzoekster enkel één identiteit gebruikt, haar werkelijke identiteit. Dit was zo bij haar verklaringen bij de DVZ op het moment dat zij haar verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend (stuk 4). Dit was eveneens zo bij de aanvraag tot erkenning van haar zoontje door de echtgenoot van verzoekster en vader van het kind (stuk 5).

Verzoekster heeft in België steeds haar werkelijke identiteit gebruikt en heeft nooit gebruik gemaakt van het Indisch paspoort waarmee zij naar Italië gereisd is. Zij is aldus steeds coherent en consistent geweest ten aanzien van de Belgische autoriteiten met betrekking tot haar identiteit.

Vierde onderdeel

De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit het administratief dossier kan niet afgeleid worden wat de stedelijke administratie ertoe geleid heeft de erkenning toe te staan onder de werkelijke identiteit van verzoekster.

Om die redenen is het incoherent van de DVZ om op dit moment de gezinshereniging te weigeren om de reden dat er niet met zekerheid zou kunnen vastgesteld worden wat de werkelijke identiteit is van verzoekster.

Indien het mogelijk was voor de stedelijke administratie om de erkenning te doen op grond van de werkelijke identiteit van verzoekster, is het onduidelijk waarom dit nu een probleem vormt voor de gezinshereniging.

Tegenpartij moet aldus uitdrukkelijk motiveren waarom er plotseling een dergelijke onduidelijkheid zou zijn omtrent de identiteit van verzoekster dat dit een weigeringsbeslissing rechtvaardigt.”

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de in de bestreden beslissing van toepassing verklaarde bepalingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert. De relevante bepalingen van voormeld artikel luiden als volgt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

(...)

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

3.4. De verzoekende partij wijst op artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet en stelt dat in de motivering van de bestreden beslissing nergens terug te vinden is dat haar gezinsleven in ogenschouw werd genomen, dat zij religieus getrouwd is met een Belgische onderdaan en een minderjarig kind heeft met de Belgische nationaliteit dat in België werd geboren. Zij stelt dat haar volledige gezin in België verblijft, met de Belgische nationaliteit, en de weigeringsbeslissing in die zin het gezinsleven in gevaar brengt.

3.5. De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze beslissing wordt gegrond op artikel 40ter én artikel 43, §1, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals ook nogmaals bevestigd in de nota met opmerkingen waar gesteld wordt dat de bestreden beslissing artikel 43, §1, 1° van de Vreemdelingenwet toepast. Eveneens dient vastgesteld te worden dat hoewel wordt gemotiveerd dat de ware identiteit van de verzoekende partij niet kan worden vastgesteld, geenszins wordt betwist dat de verzoekende partij de moeder is van de minderjarige referentiepersoon van Belgische nationaliteit. Het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar minderjarig Belgisch kind wordt niet betwist.

3.6. Noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd op artikel 43, §1, 1° van de Vreemdelingenwet rekening heeft gehouden met de gezinssituatie van de verzoekende partij met haar minderjarig Belgisch kind.

Een schending van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

3.7. De verwerende partij voert in de nota met opmerkingen nog een belangenafweging door met betrekking tot het gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM, doch wijst de Raad erop dat dit een *a posteriori*-motivering betreft en dat zij hiermee het vastgestelde gebrek in de bestreden beslissing niet kan herstellen.

3.8. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Nu een onderdeel van het eerste middel aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, bestaat er geen noodzaak over te gaan tot de bespreking van de overige middelenonderdelen en het tweede middel.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 maart 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER